

det daværende Tidspunkt mente, at Lovforslaget skulde frem hurtigst muligt.

Det er et Lovforslag, som har den allerstørste Betydning, ikke mindst for Købstæderne. Der er faldet mange Udtalelser herinde, baade fra det ærede Medlem Hr. Hagbart Berg, som var Venstres Ordfører under den midlertidige Lovs Behandling, fra det ærede Medlem Hr. Pinholt og mange andre ærede Medlemmer af Venstre, som har udtalt sig for en saadan Reform, bl. a. ogsaa paa den Maade, at de, naar vi har draget Sammenligninger mellem Skatteforholdene paa Landet og i Byerne, har sagt: Ja, men vi har derude en helt anden Ordning, I har inde i Byerne forsømt at faa de Grund- og Ejendomsskatter, som vi har ude paa Landet; hvis I fik en lignende Ordning inde i Byerne, vilde det se helt anderledes ud med Skatteprocenten. Og de vedkommende Medlemmer har taget Ordet stærkt for, at vi skulde have en saadan Reform. Og ser man paa Venstres Program — og den højtærede Statsminister forsikrede jo forleden, at vi ikke skulde faa at se, at Hensynet til de Konservative skulde foranledige, at Venstre ikke holdt sit Program —, saa hedder det i Venstres Program af 25. September 1909, at Grundværdibeskatning til Stat og Kommune bør særlig tilstræbes, hvor offentlige Foretagender har frembragt en Stigning i Grundværdien. Og i Programudtalelsen af 11. Januar 1916 hedder det: „Med Hensyn til en Reform af den nuværende Ejendoms-skyld bør en særskilt Vurdering af Jorden indføres, saaledes at det bliver muligt at lægge lige Skat paa lige Jord.“

Hvis det dertor er rigtigt — hvad de konservative Politikere har fortalt, og hvad Venstrepressen ingenlunde har kunnet afkræfte, heller ikke igennem et Interview med Indenrigsministeren —, at denne Sag ikke kommer frem, saa mener jeg, at Befolkningen — og det gælder ikke alene Byernes Befolkning, men ogsaa i høj Grad Husmænd og mindre Husejere ved Stationsbyer og lignende — er i høj Grad berettiget til at sige, at saa har man ikke overholdt det Programpunkt, som jeg før omtalte, og navnlig har heller ikke den højtærede Indenrigsminister holdt de Løfter, som han gav i sidste Rigsdagssamling, om, at dette Forslag snarest skulde blive forelagt for Tinget her. Jeg haaber, at den højtærede Indenrigsminister skulde være i Stand til at afkrætte dette Forlydende ved en Udtalelse her i Tinget paa en bedre Maade, end det er lykkedes ham gennem de Udttryk af ham, som findes i et Interview i Venstres Presse.

Jeg nævnte før Sogneraadforeningernes Bestyrrelsesmøde. Paa dette Møde var der en Sag fremme, som jeg gerne vil give min Tilslutning. Det var en Henvendelse til Ministeriet om, at de Refusioner, som Kommunerne skal have fra Staten, maatte indgaa mere rettidigt, end det hidtil har været Tilfældet. Spørgsmaalet har tidligere været fremme ogsaa paa Købstadforeningens Møde, nu var det fremme paa Sogneraadforeningernes Delegeretmøde, og jeg vil gerne benytte den dertil givne Lejlighed til at give min Tilslutning til dette Krav.

Samtidig vil jeg henstille til den højtærede Indenrigsminister, om det ikke var muligt, at han kunde lægge nogen Dæmper paa den mindre venlige Opfattelse, som undertiden kommer frem fra Finansministeriets og Finansministerens Side angaaende Kommunerne. Der har været Udtalelser fra Departementschefen i Finansministeriet, som har været i høj Grad nedsettende for Kommunerne, navnlig Købstadkommunerne. Finansministeren har selv været inde paa lignende Udtalelser, som ikke kunde opfattes som andet end nedsettende for Købstadkommunerne. Jeg synes, det er mærkeligt, at man kan møde noget saadant i Ministeriet, jeg synes, Ministeriet maatte være interesseret i, at der var Ro om Købstadkommunernes Arbejde; det kan være vanskeligt nok endda, og jeg synes i hvert Fald ikke, man skulde befordre Mistænkeliggørelse paa de Steder, hvor man nærmest havde til Opgave at yde Kommunerne Beskyttelse.

Det gjaldt navnlig Spørgsmaalet om, at visse Købstadkommuner havde søgt Dækning i den Statsskat, de havde opkrævet, fordi de ikke havde faaet Refusioner fra Finansministeriet; der var en Del Købstadkommuner, som havde set sig nødsaget dertil, fordi disse Refusioner indgaaer saasent. Det er ganske urimeligt, at de paagældende Kommuner skal gøre store, dyre Laan gennem Kassekredit i Banker; og saa har vi ment, at naar Staten skylder os saa mange Penge, maa vi have Lov til indtil videre at gøre os betalt i den opkrævede Statsskat. Da Spørgsmaalet om den uheldige Stilling, Købstæderne kom i, naar de lagde Beslag paa Statsskatten, var fremme, tillod jeg mig at anstille Undersøgelser over, hvorledes det forholdt sig med disse Statsrefusioner i en middelstor Købstad. Det viste sig da, at den paagældende Kommune for det Regnskabsaar, som altsaa var afsluttet den 31. Marts, midt i Juni Måned endnu havde til gode hos Staten for det